Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

8. maj 2012*

»Dumping — indførsel af ethanolamin med oprindelse i De Forenede Stater — endelig antidumpingtold — udløb af antidumpingforanstaltninger — fornyet undersøgelse — sandsynlighed for fortsat eller fornyet dumping — artikel 11, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1225/2009«

I sag T-158/10,

The Dow Chemical Company, Midland, Michigan (De Forenede Stater), først ved advokaterne J.-F. Bellis, R. Luff og V. Hahn, derefter ved advokaterne J.-F. Bellis og R. Luff,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved J.-P. Hix, R. Szostak og B. Driessen, som befuldmægtigede, bistået af advokat G. Berrisch og barrister N. Chesaites,

sagsøgt,

støttet af:

Europa-Kommissionen, først ved H. van Vliet og M. França, derefter ved M. França og A. Stobiecka-Kuik, som befuldmægtigede,

intervenient,

angående en påstand om delvis annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 54/2010 af 19. januar 2010 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ethanolamin med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT L 17, s. 1),

har

RETTEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, N.J. Forwood, og dommerne F. Dehousse (refererende dommer) og J. Schwarcz,

justitssekretær: fuldmægtig J. Weychert,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 20. september 2011,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

Sagens baggrund

1 Den 1. februar 1994 vedtog Rådet for Den Europæiske Union forordning (EF) nr. 229/94 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen til Fællesskabet af ethanolamin med oprindelse i Amerikas Forenede Stater og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold (EFT L 28, s. 40).

2 Den 20. juli 2000 – efter en fornyet undersøgelse i medfør af Rådets forordning (EF) nr. 384/96 af 22. december 1995 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EFT 1996 L 56, s. 1), med senere ændringer (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51, og berigtigelse i EUT 2010 L 7, s. 22), herefter »grundforordningen«), og navnlig i medfør af artikel 11, stk. 2 og 3, i forordning nr. 384/96 (nu grundforordningens artikel 11, stk. 2 og 3) – vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1603/2000 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ethanolamin med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EFT L 185, s. 1). Antidumpingtolden for indførsler fra sagsøgeren, The Dow Chemical Company, blev fastsat til 69,40 EUR pr. ton.

3 Den 23. oktober 2006 – efter en fornyet undersøgelse i medfør af artikel 11, stk. 2 og 3, i forordning nr. 384/96 – vedtog Rådet forordning (EF) nr. 1583/2006 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ethanolamin med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT L 294, s. 2). Forordning nr. 1583/2006 fandt anvendelse i en periode på to år. Den fastsatte antidumpingtolden for indførsler fra sagsøgeren til 59,25 EUR pr. ton.

4 Den 18. marts 2008 offentliggjordes en meddelelse om det forestående udløb af de gældende antidumpingforanstaltninger i *Den Europæiske Unions Tidende* (EUT C 71, s. 13).

5 Den 25. juli 2008 indgav producenter, som repræsenterede mere end 50% af den samlede produktion af ethanolamin i Den Europæiske Union, en anmodning om en fornyet undersøgelse af de gældende antidumpingforanstaltninger i medfør af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 384/96.

6 Den 25. oktober 2008 offentliggjorde Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber en meddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* om indledning af en udløbsundersøgelse af de gældende antidumpingforanstaltninger vedrørende importen af ethanolamin med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT C 270, s. 26).

7 Den 22. oktober 2009 sendte Kommissionen sagsøgeren et dokument med generelle oplysninger og et dokument med specifikke oplysninger. Kommissionen anførte bl.a. heri, at indførslerne fra sagsøgeren ikke havde været genstand for dumping i perioden for den fornyede undersøgelse, som strakte sig fra den 1. oktober 2007 til den 30. september 2008 (herefter »perioden for den fornyede undersøgelse«). Kommissionen angav desuden, at dumpingmargenen for den anden amerikanske producent, Ineos Oxide LLC (herefter »Ineos«), som havde samarbejdet i antidumpingproceduren, udgjorde 11,9%. Kommissionen tilskrev amerikanske producenter, som ikke havde samarbejdet i antidumpingproceduren, den samme dumpingmargen. Kommissionen konkluderede på baggrund heraf, at der bestod en risiko for fornyet skade.

8 Den 6. november 2009 fremsatte sagsøgeren sine bemærkninger vedrørende de dokumenter med oplysninger, som selskabet havde modtaget fra Kommissionen.

9 Den 19. januar 2010 vedtog Rådet gennemførelsesforordning (EU) nr. 54/2010 om indførelse af en endelig antidumpingtold på indførslen af ethanolamin med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT L 17, s. 1, herefter »den anfægtede forordning«). Den anfægtede forordning finder anvendelse

i en periode på to år. Den fastsætter antidumpingtolden for indførsler fra sagsøgeren til 59,25 EUR pr. ton. Rådet henviser til sandsynligheden for fornyet skade ved ophævelse af antidumpingforanstaltningerne (91. betragtning til den anfægtede forordning). Rådet har til støtte for sin konklusion navnlig henvist til den fortsatte dumping i perioden for den fornyede undersøgelse, de amerikanske producenters uudnyttede kapacitet, antidumpingtold pålagt i Kina på den pågældende vare, efterspørgslen efter den pågældende vare i De Forenede Stater og på dette lands eksportmarkeder, skiftet i produktionen fra monoethylenglycol til ethanolamin og den omstændighed, at de selskaber, som ikke havde samarbejdet i proceduren, fortsat havde en interesse i at blive på EU-markedet og fremme deres eksportaktiviteter (81. betragtning til den anfægtede forordning).

Retsforhandlinger og parternes påstande

10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 9. april 2010 anlagde sagsøgeren denne sag.

11 Ved begæring indleveret til Rettens Justitskontor den 21. maj 2010 har Kommissionen anmodet om tilladelse til at intervenere i sagen til støtte for Rådets påstande. Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Første Afdeling den 23. august 2010 fik Kommissionen tilladelse til at intervenere.

12 Da sammensætningen af afdelingerne er blevet ændret, er den refererende dommer blevet tilknyttet Anden Afdeling, hvortil denne sag følgelig er blevet henvist.

13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er omhandlet i artikel 64 i Rettens procesreglement, anmodet Rådet om at besvare visse skriftlige spørgsmål. Rådet har efterkommet denne opfordring ved dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 15. juli 2011.

14 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål under retsmødet den 20. september 2011.

15 Rådet har under retsmødet oplyst, at det ønskede at foretage korrektioner af de skriftlige svar, som det havde indgivet for Rettens Justitskontor den 15. juli 2011. Rådet blev opfordret til at fremlægge disse korrektioner skriftligt, hvilket det gjorde inden for den fastsatte frist. Sagsøgeren blev opfordret til at fremsætte bemærkninger til korrektionerne indgivet af Rådet, hvilket sagsøgeren gjorde inden for den fastsatte frist.

16 Den mundtlige forhandling blev afsluttet den 31. oktober 2011.

17 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede forordning annulleres, for så vidt som den omhandler sagsøgeren.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Rådet og Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

19 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet som eneste anbringende anført, at der er sket en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 2. Dette anbringende kan opdeles i syv led, som henviser til åbenbare fejl ved fastlæggelsen og bedømmelsen af de faktiske omstændigheder. Det første led vedrører konstateringen af dumping i løbet af perioden for den fornyede undersøgelse. Det andet led vedrører forøget dumping efter perioden for den fornyede undersøgelse. Det tredje led omhandler uudnyttet produktionskapacitet hvad angår ethanolamin i De Forenede Stater. Det fjerde led vedrører en fordrejning af handelen som følge af antidumpingforanstaltningerne anvendt af Kina. Det femte led vedrører udviklingen i efterspørgslen i De Forenede Stater og på andre markeder. Det sjette led vedrører skiftet i produktionen fra monoethylenglycol til ethanolamin. Det syvende led omhandler forholdet mellem priserne i De Forenede Stater og priserne i Unionen.

20 Retten har fundet det hensigtsmæssigt at tage stilling til anbringendets første og tredje led.

21 Indledningsvis bemærkes for det første, at Unionens institutioner inden for den fælles handelspolitik og ganske særligt med hensyn til handelsmæssige beskyttelsesforanstaltninger har et vidt skøn som følge af kompleksiteten af de økonomiske, politiske og retlige situationer, de skal undersøge (jf. dom af 27.9.2007, sag C-351/04, Ikea Wholesale, Sml. I, s. 7723, præmis 40, og af 11.2.2010, sag C-373/08, Hoesch Metals and Alloys, Sml. I, s. 951, præmis 61). Det skal i denne forbindelse fastslås, at en undersøgelse af sandsynligheden for fortsat eller fornyet dumping eller skade forudsætter en vurdering af komplicerede økonomiske spørgsmål, og at den retslige prøvelse af denne vurdering derfor må begrænses til en kontrol af, om formforskrifterne er overholdt, om de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke det anfægtede valg er foretaget, er materielt rigtige, samt til, om der foreligger en åbenbar fejl i vurderingen af de faktiske omstændigheder, eller om der er begået magtfordrejning (jf. i denne retning Rettens dom af 20.6.2001, sag T-188/99, Euroalliages mod Kommissionen, Sml. II, s. 1757, præmis 45 og 46).

22 For det andet følger det af grundforordningens artikel 11, stk. 2, første afsnit, at gyldigheden af endelige antidumpingforanstaltninger udløber fem år efter indførelsen heraf eller fem år fra datoen for afslutningen af den seneste fornyede undersøgelse, som omfattede både spørgsmålet om dumping og skade, »medmindre det som led i en fornyet undersøgelse fastslås, at foranstaltningernes bortfald sandsynligvis vil medføre, at der fortsat eller igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade«. Det fremgår først og fremmest af denne tekst, at udløbet af en foranstaltning efter fem år er hovedreglen, og at opretholdelsen heraf udgør en undtagelse. Dernæst afhænger en foranstaltnings opretholdelse af resultatet af en vurdering af følgerne af dens udløb, altså af en forudsigelse, der bygger på hypoteser vedrørende markedssituationens fremtidige udvikling. Endelig fremgår det af denne bestemmelse, at den blotte mulighed for, at der fortsat eller igen vil ske dumping og blive forvoldt skade, ikke er tilstrækkelig til at begrunde, at en foranstaltning opretholdes, idet det er et krav, at de kompetente myndigheder på grundlag af en undersøgelse positivt har fastslået, at det er sandsynligt, at der igen vil finde dumping sted med deraf følgende skade (Rettens dom i sagen Euroalliages mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 21, præmis 41, 42 og 57, og af 8.7.2003, sag T-132/01, Euroalliages m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2359, præmis 37).

Om første led af det enkelte anbringende om konstateringen af dumping i perioden for den fornyede undersøgelse

Parternes argumenter

23 Sagsøgeren har under henvisning til 80. betragtning til den anfægtede forordning anført, at forekomsten af dumping på 11,9% kun formelt er blevet konstateret for ét selskab, nemlig Ineos. Indførslerne fra dette selskab, som skulle have haft en forbindelse til en af klagerne, havde imidlertid kun udgjort en meget lille del af den samlede indførsel af ethanolamin med oprindelse i De Forenede

Stater. Størstedelen af disse indførsler, nemlig mere end 85%, kommer i realiteten fra sagsøgeren. Dumpingmargenen for sagsøgeren er imidlertid på minus 7% (dvs. ingen dumping). Konstateringen af dumping fra Ineos' side er således ikke repræsentativ.

24 Endvidere har institutionerne pålagt en tredje amerikansk producent, som er af yderst marginal betydning, og som ikke har samarbejdet i undersøgelsen, Ineos' dumpingmargen. Der er imidlertid, i modsætning til, hvad Rådet har påstået i 116. betragtning til den anfægtede forordning, intet holdepunkt for at antage, at denne producent nødvendigvis ville foretage dumping, hvis den skulle genoptage eksportsalg til Unionen.

25 Under alle omstændigheder er den vejede gennemsnitlige dumpingmargen på nationalt plan for indførsler af ethanolamin med oprindelse i De Forenede Stater i perioden for den fornyede undersøgelse på minus 4,5% (dvs. ingen dumping). Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist til en anden sag, hvor Kommissionen til støtte for sine konklusioner har anvendt en vejet gennemsnitlig dumpingmargen på nationalt plan. Sagsøgeren har præciseret, at selskabet ikke gør gældende, at grundforordningens artikel 9, stk. 3, finder anvendelse inden for rammerne af samme forordnings artikel 11, stk. 2. Sagsøgeren har nævnt denne sag for at præcisere, at en eller to eksportørers dumping ikke bør skygge for manglen på dumping på nationalt plan. Sagsøgeren har endvidere i sine indlæg for Retten understreget, at Rådet anerkender, at institutionerne inden for rammerne af en fornyet undersøgelse skal foretage en analyse med hensyn til det pågældende eksportland. Dette indebærer, at dumpingen skal bedømmes for indførsler med oprindelse i De Forenede Stater i deres helhed. Rådet anerkender i den foreliggende sag, at institutionerne ikke har konstateret, at indførslerne med oprindelse i De Forenede Stater i deres helhed reelt havde været genstand for dumping. Rådet er endvidere af den opfattelse, at det kan basere en konklusion om fortsat dumping på forekomsten af dumping, reel eller tilskrevet, vedrørende eksportører, som står for mindst 10% af de omhandlede indførsler. Rådet modsiger imidlertid sig selv i det omfang institutionerne under proceduren har givet udtryk for det standpunkt, at en fornyet undersøgelse af foranstaltninger, som var ved at udløbe, ikke var en undersøgelse vedrørende indførsler fra en enkelt eksportør. Endelig bekræfter den rapport fra Verdenshandelsorganisationens (WTO) appelorgan, som Rådet har påberåbt sig i sine indlæg, at institutionerne skal foretage en evaluering af dumpingmargenen »pr. vare«. I den foreliggende sag er denne dumpingmargen negativ.

26 Rådet har anført, at konklusionen gengivet i 80. betragtning til den anfægtede forordning ikke indeholder en fejl. Det fremgår af de specifikke konklusioner vedrørende dumpingen i 23. betragtning til den anfægtede forordning, at institutionerne ikke har foregivet at fastsætte den reelle dumpingmargen for to amerikanske producenter. Hvad endvidere angår det af sagsøgeren fremførte forhold, at konstateringen af dumping fra Ineos' side ikke er repræsentativ, har Rådet præciseret, at institutionerne ikke har pligt til at føre bevis for forekomsten af dumping for hver eksportør individuelt, eftersom dumpingmargenerne og den tilsvarende antidumpingtold ikke kan ændres inden for rammerne af en fornyet undersøgelse af denne art. Det skal således afgøres, om der fortsat sker dumping ved afsendelsen fra det pågældende eksportland. Denne tilgang er blevet bekræftet i en rapport fra WTO's appelorgan. Sagsøgerens påstand om, at nævnte rapport bekræfter, at institutionerne skal foretage en evaluering af dumpingmargenen »pr. vare«, er derfor ikke korrekt. Konstateringerne fra WTO's appelorgan vedrører artikel 9.2 i aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel fra 1994 (GATT) (EFT 1994 L 336, s. 103) i bilag 1 A til overenskomsten om oprettelse af WTO (EFT 1994 L 336, s. 3), som finder anvendelse på de oprindelige undersøgelser, og ikke nævnte aftales artikel 11.3. Endelig tager sagsøgerens påstand ikke hensyn til den dumpingmargen, som skal tilskrives den tredje amerikanske producent, som sagsøgeren har henvist til i sine indlæg.

27 Hvad angår den tredje amerikanske producent, som sagsøgeren henviser til i sine skriftlige indlæg, har Rådet henvist til 29. betragtning til den anfægtede forordning og er i det væsentlige af den opfattelse, at nævnte producent ikke kun er af særdeles marginal betydning.

28 For så vidt angår den omstændighed, hvortil sagsøgeren har henvist, at dumpingmargenen for indførsler af den omhandlede vare med oprindelse i De Forenede Stater var på minus 4,5%, har Rådet anført, at institutionerne ikke har konstateret, at indførslerne med oprindelse i De Forenede Stater i deres helhed, som sagsøgeren har anført, reelt havde været genstand for dumping. Rådet har endvidere anført, at institutionerne ikke har pligt til at føre bevis for forekomsten af dumping for hver eksportør individuelt set eller til at beregne en dumpingmargen på nationalt plan. Den sag, som sagsøgeren har henvist til i sine indlæg, er ikke relevant, idet den vedrørte en undersøgelse indledt i medfør af grundforordningens artikel 5. De fremgangsmåder for afslutning af denne type undersøgelse, som er fastsat i grundforordningens artikel 9, stk. 3, finder ikke anvendelse på fornyede undersøgelser i medfør af samme forordnings artikel 11, stk. 2.

Rettens bemærkninger

29 Indledningsvis bemærkes, at den anfægtede forordning indeholder et punkt C med overskriften »Sandsynligheden for fortsat eller fornyet dumping«. Rådet præciserer i 17. betragtning til den anfægtede forordning, at »[d]et […] blev undersøgt, om der […] fandt dumping sted«.

30 Rådet har i 23. betragtning til den anfægtede forordning angivet, at en sammenligning mellem det vejede gennemsnit af den normale værdi og det vejede gennemsnit af eksportpriserne »viste, at der forekom dumping«. Rådet konstaterede herved, at sagsøgerens dumpingmargen var på 0% (den reelle beregnede margen var på minus 7%), og at Ineos' dumpingmargen var på 11,9%. Sidstnævnte dumpingmargen blev i øvrigt tilskrevet de andre eksportører, som ikke har samarbejdet i antidumpingproceduren.

31 Rådet har i 24. betragtning til den anfægtede forordning angivet, at i forlængelse af undersøgelsen af, »om der fandt dumping sted«, blev sandsynligheden for »fortsat dumping« undersøgt.

32 Rådet har i 25. betragtning til den anfægtede forordning i forbindelse med analysen af omfanget af dumping ved ophævelse af foranstaltningerne præciseret, at »[h]vis eksportpriserne blev reduceret med et beløb svarende til antidumpingtolden, ville de dumpingmargener, der kunne konstateres i undersøgelsesperioden, være på 12% for [Ineos] og for de ikke-samarbejdsvillige parter (i overensstemmelse med grundforordningens artikel 18), mens der stadig ikke ville være nogen dumping for [sagsøgeren]«.

33 Rådets undersøgelse ledte det til at konkludere, at der var sandsynlighed for »fortsat dumping« (51. betragtning til den anfægtede forordning).

34 Rådet har i 74. betragtning til den anfægtede forordning i forbindelse med analysen af situationen for fællesskabsindustrien anført, at »dumpingen fortsatte i undersøgelsesperioden«.

35 I 80. betragtning til den anfægtede forordning har Rådet i forbindelse med analysen af sandsynligheden for fornyet skade angivet, at »der for to amerikanske eksporterende producenters vedkommende blev konstateret fortsat dumping i undersøgelsesperioden«.

36 Endelig har Rådet i 113. og 114. betragtning til den anfægtede forordning afslutningsvis anført, at »[d]et fremgik af undersøgelsen, at der var sandsynlighed for fortsat dumping (herunder en sandsynlig stigning i mængden af dumpingeksport) og fornyet skade«, og at »[s]elv når der [blev taget] højde for, at en af de to samarbejdsvillige eksporterende producenter ikke foretog dumping, og at det (derfor) i fremtiden k[unne] antages, at denne producents andel af importen fra USA ikke vil[le] blive dumpet, [ville] betingelserne for at opretholde tolden på grundlag af artikel 11, stk. 2, [være] opfyldt«.

37 Det følger heraf, at Rådet for at konkludere, at det var nødvendigt at opretholde antidumpingforanstaltningerne udelukkende har baseret sig på en sandsynlighed for fortsat dumping. Rådet har ikke påberåbt sig en sandsynlighed for fornyet dumping. Rådet har endvidere for at konkludere, at der bestod en sandsynlighed for fortsat dumping, navnlig baseret sig på det forhold, at der fortsat var sket dumping i perioden for den fornyede undersøgelse. Endelig hviler Rådets konklusion om, at der fortsat var sket dumping i perioden for den fornyede undersøgelse, på den omstændighed, at to eksporterende producenter havde praktiseret dumping. Rådet har ikke angivet, at der fortsat var sket dumping fra sagsøgerens side, eller at fornyet dumping var sandsynlig. Det følger ligeledes forudsætningsvis, men nødvendigvis heraf, at Rådet har fastslået en forbindelse mellem den dumping, som de to eksporterende producenter har praktiseret i perioden for den fornyede undersøgelse, og sandsynligheden for fortsat dumping i tilfælde af ophævelse af foranstaltningerne.

38 Det er i det væsentlige sagsøgerens opfattelse, at Rådet ikke kunne se bort fra den omstændighed, at sagsøgeren ikke havde foretaget dumping i perioden for den fornyede undersøgelse.

39 Det skal for det første fremhæves, at Rådet i den foreliggende sag har baseret sig på en sandsynlighed for fortsat dumping, idet det navnlig fandt, at der fortsat var sket dumping i perioden for den fornyede undersøgelse.

40 For det andet bemærkes, at udtrykket »dumping« som anvendt i grundforordningens artikel 1, stk. 2, ikke er defineret. Henset til grundforordningens opbygning, og medmindre andet er klart angivet, må det fastslås, at udtrykket »dumping« anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 2, har samme betydning som udtrykket »dumping« defineret i nævnte forordnings artikel 1, som vedrører »principper«.

41 For det tredje bemærkes, at som omhandlet i grundforordningens artikel 1, og herunder navnlig artikel 1, stk. 1 og 2, henviser dumping til en vare, som er i fri omsætning i Den Europæiske Union. Det er når nævnte vare er genstand for dumping, og at den forvolder skade, at institutionerne med forbehold af andre betingelser kan pålægge antidumpingforanstaltninger.

42 For det fjerde bemærkes, at antidumpingprocedurerne principielt vedrører samtlige indførsler af en bestemt kategori af produkter fra et tredjeland og ikke indførsler af varer fremstillet af bestemte virksomheder (Domstolens dom af 7.12.1993, sag C-216/91, Rima Eletrometalurgia mod Rådet, Sml. I, s. 6303, præmis 17). Desuden følger det af grundforordningens artikel 9, stk. 5, at antidumpingtold pålægges i hvert enkelt tilfælde med en passende sats uden forskelsbehandling for al indførsel af den pågældende vare.

43 For det femte skal det understreges, at institutionerne inden for rammerne af grundforordningens artikel 11, stk. 2, enten kan opretholde de gældende foranstaltninger eller lade dem udløbe. De kan ikke ændre de nævnte foranstaltninger for bl.a. at tage hensyn til, at visse virksomheder ikke har foretaget dumping.

44 Det følger af det foregående, at begrebet fortsat dumping anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 2, omfatter den dumping, som foretages af den omhandlede vare med oprindelse i et tredjeland, og ikke kun den dumping, som foretages af bestemte virksomheder, som Rådet i øvrigt har anerkendt i sine indlæg.

45 I den foreliggende sag fremgår det for det første af de oplysninger, som er kommet frem under retsforhandlingerne, at indførslerne fra sagsøgeren udgjorde størstedelen af indførslerne med oprindelse i De Forenede Stater i perioden for den fornyede undersøgelse, nemlig mere end 85%, hvilket Rådet ikke har bestridt. For det andet, hvis der ved institutionernes analyse var blevet taget behørigt hensyn til indførslerne fra sagsøgeren, ville disse institutioner ikke have kunnet nå frem til den konklusion, at der var sket fortsat dumping hvad angår den omhandlede vare med oprindelse i De Forenede Stater i perioden for den fornyede undersøgelse. I så fald skulle institutionerne have

fastslået, at størstedelen af indførslerne med oprindelse i De Forenede Stater, nemlig mere end 85%, havde fundet sted uden dumping. Denne situation ville desuden have ledt til den konklusion, at den vejede gennemsnitlige dumpingmargen for indførsler af den omhandlede vare med oprindelse i De Forenede Stater var negativ (dvs. ingen dumping), som de fremgår af de beregninger, som sagsøgeren har foretaget, og som ikke er blevet afkræftet af Rådet. Under disse omstændigheder kunne Rådet ikke nå frem til den konklusion, at der fortsat var sket dumping i perioden for den fornyede undersøgelse, eller at der var en sandsynlighed for fortsat dumping. Rådet skulle derfor have bevist, at der var en sandsynlighed for fornyet dumping.

46 Selv hvis det lægges til grund, at udtrykket fortsat dumping som anvendt i grundforordningens artikel 11, stk. 2, kan fortolkes således, at det faktisk omfatter dumping foretaget af virksomheder individuelt set eller visse blandt dem, bemærkes under alle omstændigheder, at hvad angår sagsøgeren kunne institutionerne ikke konkludere, at der fortsat skete dumping, hvilket de i øvrigt heller ikke har gjort. Rådet præciserer desuden i 25. betragtning til den anfægtede forordning, at i tilfælde af bortfald af foranstaltningerne »[ville] der stadig ikke […] være nogen dumping for [sagsøgeren]«. Under disse omstændigheder var det nødvendigt, at institutionerne, ud over at bevise sandsynligheden for fortsat dumping (for de to andre eksporterende producenters vedkommende) hvad angår sagsøgeren, beviste en sandsynlighed for fornyet dumping. Den anfægtede forordning indeholder imidlertid intet herom.

47 Af samtlige disse grunde må det fastslås, at Rådet foretog et åbenbart urigtigt skøn, da det konkluderede, at der fortsat var sket dumping i perioden for den fornyede undersøgelse og hermed på dette grundlag fastslog, at der var sandsynlighed for fortsat dumping. Følgelig må det eneste anbringendes første led tages til følge og den anfægtede forordning annulleres for så vidt som den omhandler sagsøgeren.

Om tredje led af det eneste anbringende om uudnyttet produktionskapacitet hvad angår ethanolamin i De Forenede Stater

Parternes argumenter

48 Sagsøgeren er af den opfattelse, at Rådets påstand i 28. betragtning til den anfægtede forordning, som henviser til uudnyttet produktionskapacitet i De Forenede Stater, ikke er berettiget. Der er tale om et afgørende element, som giver mulighed for at underbygge institutionernes konklusion om, at antidumpingforanstaltningerne skal opretholdes i en yderligere periode på to år, som det anføres i 117. betragtning til den anfægtede beslutning. Sagsøgeren har under den administrative procedure anført, at institutionernes estimat (70 000 tons) hvilede på en forkert beregning, eftersom den sammenlignede den maksimale mulige produktion (dvs. industriens egentlige kapacitet) med det samlede amerikanske forbrug frem for med den samlede amerikanske produktion. Institutionerne oplyste efter sagsøgerens bemærkninger, at de havde ændret deres beregningsmetode. Rådet har imidlertid i 26. betragtning til den anfægtede forordning henvist til oplysninger, som begrunder den oprindelige beregning af uudnyttet kapacitet. Den økonomiske rapport, som er omhandlet i 26. betragtning til den anfægtede forordning, viser i realiteten, at der ikke findes uudnyttet produktionskapacitet i De Forenede Stater, når produktionskapaciteten sammenlignes med den reelle amerikanske produktion. Den amerikanske industri har fungeret til sin maksimumsproduktionskapacitet. Sagsøgeren har tilføjet, at Rådet inden for rammerne af sine indlæg for Retten fortsat sammenblander den uudnyttede produktionskapacitet og overskudsudbuddet på det amerikanske marked. Hvad desuden angår det af Rådet fremførte forhold, at sagsøgeren fungerede med 80% af sin fulde nominelle kapacitet, er det nødvendigt at tage hensyn til de orkaner, som har ramt staterne Louisiana og Texas (De Forenede Stater) i løbet af perioden for den fornyede undersøgelse, og som har resulteret i lukninger af fabrikker, hvilket bekræftes i en publikation, som er nævnt i den anfægtede forordning. I forbindelse hermed var sagsøgerens reelle produktionskapacitet faldet og sagsøgerens kapacitetsudnyttelsesgrad udgjorde 98,7%.

49 Rådet har anført, at institutionerne reelt har ændret deres beregningsmetode i løbet af proceduren (for at nå frem til en endelig beregning på 60 000 tons uudnyttet produktionskapacitet). I modsætning til, hvad der synes at kunne udledes af sagsøgerens indlæg, er den beregningsmetode, som anvendes i den anfægtede forordning, den, som følger af ændringen, og ikke den, som ifølge sagsøgeren indeholdt en fejl. Dette fremgår klart af udtrykkene anvendt i 26. betragtning til den anfægtede forordning og af de oplysninger, som er blevet givet sagsøgeren under proceduren. Rådet har herved præciseret, at den uudnyttede kapacitet er blevet beregnet ved i den reelle produktionskapacitet at fratrække den reelle produktion. Institutionerne fandt, at den reelle produktionskapacitet udgjorde 90% af den samlede nominelle kapacitet. For at fastlægge den reelle produktion baserede institutionerne sig på oplysninger, hvorefter sagsøgeren fungerede med 80% af sin nominelle fulde kapacitet. Denne sats blev ifølge Rådet også anvendt på ikke-samarbejdsvillige eksporterende producenter. Den omstændighed, at Rådet desuden i samme betragtning har nævnt den store forskel mellem den samlede nominelle kapacitet i De Forenede Stater og efterspørgslen i dette land, udgør på ingen måde bevis for, at Rådet har baseret sin beregning af uudnyttet produktionskapacitet på en sammenligning af disse to elementer.

50 Hvad angår den af sagsøgeren påberåbte omstændighed, hvorefter den amerikanske industris produktion var i nærheden af fuld kapacitet, modsiges den af elementer, som sagsøgeren har fremlagt under proceduren vedrørende anvendelsen af sagsøgerens egen produktionskapacitet (nemlig 80% i perioden for den fornyede undersøgelse). I øvrigt understøtter de elementer, som sagsøgeren har henvist til i sine indlæg, vurderet i den rette sammenhæng ikke sagsøgerens konklusion. Desuden er de oplysninger, som sagsøgeren har påberåbt sig vedrørende de orkaner, som har ramt staterne Louisiana og Texas i perioden for den fornyede undersøgelse, ikke blevet fremlagt under den administrative procedure. Sagsøgeren kan derfor ikke støtte sig til disse oplysninger, for at det konstateres, at institutionerne har anlagt et åbenbart urigtigt skøn. Sagsøgerens påstande underbygges desuden ikke af beviser. Under alle omstændigheder viser 26. betragtning til den anfægtede forordning, at institutionerne har taget hensyn til virkningen af de orkaner, som har ramt staterne Louisiana og Texas i perioden for den fornyede undersøgelse. Dette bestrides ikke af sagsøgeren.

51 For så vidt angår den økonomiske rapport, som sagsøgeren har henvist til i sine indlæg, og som er omhandlet i 26. betragtning til den anfægtede forordning, bekræfter den forekomsten af uudnyttet produktionskapacitet i De Forenede Stater. Denne rapport viser navnlig, at der findes et merudbud på det amerikanske marked. Dette merudbud bekræfter ud over den uudnyttede produktionskapacitet forekomsten af uudnyttet produktionskapacitet i forhold til det indenlandske forbrug. Endelig har Rådet understreget, at påstanden i 117. betragtning til den anfægtede forordning således tilsigtede at begrunde »begrænsningen« af opretholdelsen af antidumpingforanstaltninger til to år i stedet for fem.

Rettens bemærkninger

52 Rådet har i 26. betragtning til den anfægtede forordning angivet, at den uudnyttede produktionskapacitet for ethanolamin i De Forenede Stater udgjorde 60 000 tons i løbet af perioden for den fornyede undersøgelse.

53 Det bemærkes for det første, at 26. betragtning til den anfægtede forordning indeholder en uoverensstemmelse hvad angår de relevante elementer, som der er blevet taget hensyn til ved fastsættelsen af den uudnyttede produktionskapacitet i De Forenede Stater. Mens Rådet i nævnte betragtning angiver, at det har baseret sin beregning »på grundlag af de mængder, der blev produceret af de to samarbejdsvillige eksporterende producenter, det forhold, at de normalt forventede produktionsrater er på omkring 90% af den nominelle [produktions]kapacitet, den antagelse, at de faktiske produktionsmængder hos de ikke-samarbejdsvillige amerikanske producenter ikke har været lavere end 80% af den nominelle [produktions]kapacitet og på grundlag af oplysninger fra førende branchetidsskrifter«, henviser Rådet også to steder til en vurdering baseret på det indenlandske forbrug i De Forenede Stater. Nærmere bestemt angiver Rådet for det første, at »[s]ammenlignet med

en beregnet samlet nominel kapacitet i USA på 732 000 tons var den beregnede samlede efterspørgsel inklusive det bundne forbrug på 588 000 tons«, og at »[d]en forholdsvist lave kapacitetsudnyttelsesgrad var en konsekvens af en række begivenheder«. Dernæst præciserer Rådet, at »[d]en potentielle uudnyttede produktionskapacitet i USA i 2007 og 2008, dvs. i en periode, der var omfattet af undersøgelsesperioden […] ligeledes [bekræftes] af et førende årligt tidsskrift, der indeholder analyser af ethanolaminmarkedet«, og at »[d]er] […] ifølge denne publikation [var] en overproduktion i 2007 på 65 000 tons på det amerikanske marked«. Som Rådet i det væsentlige har anerkendt i sine indlæg, tager beregningen af niveauet af produktionsudnyttelse ikke hensyn til det indenlandske forbrug. Rådet har desuden under retsmødet anført, at ordlyden af 26. betragtning til den anfægtede forordning herved forekommer meget uklar.

54 For det andet fremgår det af Rådets skriftlige svar på spørgsmålene fra Retten, at den metode, som er blevet anvendt for at beregne den uudnyttede produktionskapacitet i De Forenede Stater, er usikker, endog usammenhængende i forhold til de i den foreliggende sag påberåbte beviser. Mens Rådet i første omgang har bekræftet, at sagsøgerens og Ineos' reelle produktion var blevet fradraget i den reelle produktion i De Forenede Stater, præciserede Rådet således i sidste ende, at Ineos' reelle produktion var blevet fratrukket den nominelle produktionskapacitet i De Forenede Stater inden beregningen af dette lands reelle produktionskapacitet. Mens Ineos' reelle produktion blev fradraget i den nominelle produktionskapacitet i De Forenede Stater, var den reelle produktion for sagsøgeren og for de andre ikke-samarbejdsvillige producenter ifølge Rådet blevet fradraget i dette lands reelle produktion. Der er imidlertid ikke blevet fremlagt nogen udførlige oplysninger, som kan berettige den omstændighed, at den reelle produktion for de omhandlede virksomheder for visses vedkommende er blevet fradraget i den samlede nominelle produktion i De Forenede Stater, og for andres vedkommende i dette lands reelle produktionskapacitet.

55 For det tredje modsiger det »førende årlige tidsskrift, der indeholder analyser af ethanolaminmarkedet« (dvs. *Chemical Economics Handbook Product Review*, »Ethanolamines«, SRI Consulting, herefter »SRI-rapporten«), som Rådet har påberåbt sig i 26. betragtning til den anfægtede forordning, forekomsten af uudnyttet produktionskapacitet i De Forenede Stater på 60 000 tons. Henset til oplysningerne i SRI-rapporten og den metode, som Rådet har anvendt for at fastsætte den reelle produktionskapacitet for etahanolamin i De Forenede Stater (dvs. den nominelle kapacitet multipliceret med en sats på 90%), var den udnyttede produktionskapacitet i dette land på 8 000 tons i november 2008 (dvs. en måned efter afslutningen af perioden for den fornyede undersøgelse), hvilket sagsøgeren med rette har anført i sine indlæg uden at blive modsagt af Rådet. Selv hvis der tages hensyn til en sats på 95% ved beregningen af den reelle produktionskapacitet – og dersom det lægges til grund, at en sådan substitution er tilladt – vil resultatet være på 45 400 tons, dvs. et tal, som er næsten halvt så lavt i forhold til de 85 000 tons, der er nævnt i 26. betragtning til den anfægtede forordning, og som svarer til en beregning foretaget med »mere ambitiøse produktionsrater«, dvs. en sats på 95%, som Rådet har bekræftet i sine indlæg. Hvad angår 2007 (perioden for den fornyede undersøgelse, som omfatter månederne oktober, november og december 2007) gør oplysningerne i SRI-rapporten det muligt at fastsætte en uudnyttet produktionskapacitet på maksimalt 5 650 tons.

56 For det fjerde bemærkes, at SRI-rapporten flere steder nævner den omstændighed, at kapacitetsudnyttelsesgraden var meget høj i De Forenede Stater.

57 For det femte skal det understreges, at omfanget af produktionen i perioden for den fornyede undersøgelse har været påvirket af orkanerne Gustav og Ike (september 2008), hvilket Rådet udtrykkeligt anerkender i 26. betragtning til den anfægtede forordning. Rådet angiver nærmere bestemt, at den forholdsvis lave kapacitetsudnyttelsesgrad er en konsekvens af en række begivenheder, der har fundet sted inden for de seneste år, herunder navnlig »følgerne af orkanerne Gustav og Ike for visse produktionsanlæg eller visse anlæg til bearbejdning af råmaterialer«. Rådet præciserer, at »[o]rkanerne Ike og Gustav […] stadig [havde] visse eftervirkninger i undersøgelsesperioden, men deres virkninger ophørte efter undersøgelsesperioden«. Rådet anfører derefter under henvisning til en faglig publikation, at »[virkningerne af orkanerne Ike og Gustav], som blev vurderet for 2008 af PCI

Consulting Group (PCI), var et produktionstab på 39 000 tons«. Det fremgår imidlertid ikke af den anfægtede forordning, og navnlig ikke af 26. betragtning, at Rådet ved sin vurdering af den uudnyttede produktionskapacitet har taget hensyn til konjunkturforhold, herunder navnlig virkningerne af orkanerne Ike og Gustav. Rådet har imidlertid i duplikken bekræftet, at »institutionerne har taget hensyn til virkningerne af orkanerne Gustav og Ike for den samlede amerikanske produktion ved beregningen af niveauet for den uudnyttede kapacitet i De Forenede Stater, og at de har baseret sig på et estimat, som viser et produktionstab på 39 000 tons i dette land«. Der er imidlertid ikke for Retten blevet fremlagt nogen udførlige oplysninger, som gør det muligt at antage, at den mængde på 39 000 tons, som er omhandlet i 26. betragtning til den anfægtede forordning, reelt var indgået i beregningen af den uudnyttede produktionskapacitet i De Forenede Stater. Som svar på et spørgsmål fra Retten herom har Rådet først angivet, at institutionerne i deres beregning havde anvendt den nominelle produktionskapacitet (dvs. 732 000 tons) indeholdt i SRI-rapporten, som tog hensyn til virkningerne af orkanerne Gustav og Ike. Rådet har dernæst præciseret, at dets svar var ukorrekt og anført, at kun de oplysninger, som er indeholdt i SRI-rapporten (og ikke oplysningerne vedrørende den nominelle produktionskapacitet) tog hensyn til forstyrrelserne forårsaget af orkanerne Gustav og Ike. Rådet har imidlertid også i forbindelse med de skriftlige spørgsmål fra Retten præciseret, at institutionerne ikke havde anvendt oplysningerne fra SRI-rapporten med undtagelse af oplysningen om den nominelle produktionskapacitet. Det er således ubestridt, at Rådet ikke har anvendt oplysningerne indeholdt i SRI-rapporten vedrørende den reelle produktionskapacitet. Det følger heraf, at i modsætning til, hvad der synes at kunne følge af Rådets første svar, som det herefter har korrigeret, er der intet holdepunkt for at antage, at institutionerne har anvendt oplysninger, som allerede tog hensyn til virkningerne af orkanerne Gustav og Ike for fremstillingen af ethanolamin i De Forenede Stater, eller at de nævnte virkninger var indgået i beregningen af den uudnyttede produktionskapacitet i De Forenede Stater.

58 For det sjette er der for Retten ikke blevet fremlagt andre udførlige oplysninger, som kan begrunde de 60 000 tons uudnyttet kapacitet for fremstilling af ethanolamin i De Forenede Stater, som Rådet har påberåbt sig i den anfægtede forordning, når henses til de uoverensstemmelser og selvmodsigelser, som er anført ovenfor.

59 Henset til det foregående må det konstateres, at de beviser, som Rådet har fremført med henblik på at konkludere, at der fandtes 60 000 tons uudnyttet produktionskapacitet for ethanolamin i De Forenede Stater, enten er usammenhængende eller i strid med de relevante elementer, som der skal tages hensyn til. Det følger heraf, at Rådet i den foreliggende sag har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at fastsætte omfanget af den uudnyttede produktionskapacitet for ethanolamin i De Forenede Stater til 60 000 tons. Det bemærkes desuden, at denne fejl har haft betydning for den generelle konklusion gengivet i 26. betragtning til den anfægtede forordning, eftersom Rådet på dette grundlag har angivet, at »[d]er er […] betydelige muligheder for at øge eksporten fra USA og erobre en del af EU-markedet«.

60 Tredje led af det enkelte anbringende skal derfor tages til følge, og den anfægtede forordning skal ligeledes på dette grundlag annulleres, for så vidt som den omhandler sagsøgeren.

Sagens omkostninger

61 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Rådet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagsøgerens omkostninger i overensstemmelse med dennes påstand herom.

62 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, bærer de institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Kommissionen, der er indtrådt i sagen til støtte for Rådet, bør derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling):

1) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 54/2010 af 19. januar 2010 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af ethanolamin med oprindelse i Amerikas Forenede Stater annulleres, for så vidt som den omhandler The Dow Chemical Company.

2) Rådet for Den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler The Dow Chemical Companys omkostninger.

3) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger.

Forwood Dehousse Schwarcz

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. maj 2012.

Underskrifter